

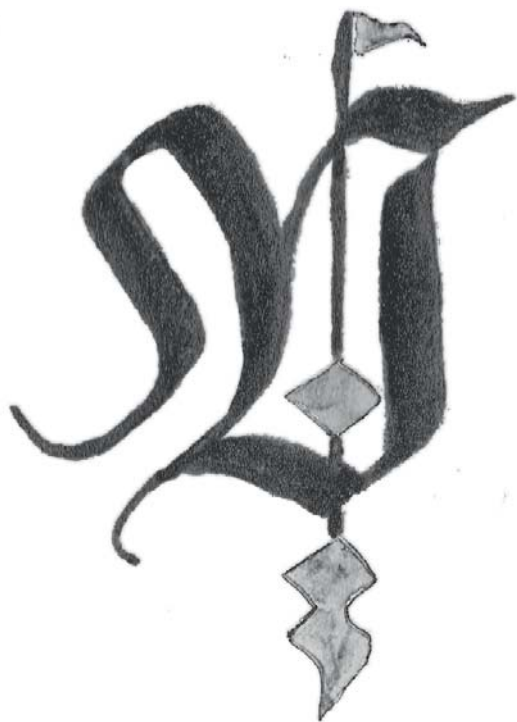
Werbroken erbond

BOEK EEN

RANI DE MONDT

Leesexemplaar

© 2018 Rani de Mondt

© 2018 Ambilicious, uitgever van verhalen

Alle rechten voorbehouden

Eindredactie: Inanna van den Berg

Omslagontwerp: Probeeld / Ambilicious Studio

Foto in omslag: Katrien Vranckx

foto's binnenwerk Katrien Vranckx

Opmaak binnenwerk: Ambilicious Studio / Probeeld

ISBN 978 94 92551 48 1

NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rani De Mondt

Verbroken Verbond

Ambilicious, uitgever van verhalen

*She held the ferocity of the blazing sun in her eyes,
The power of the gods at her fingertips,
The cleverness of the slyest men at her lips,
But her heart was glass, easily broken and scarred.
For she had watched homes burnt by her own fire,
Men killed by her own blade,
Destruction caused from her own wrath,
All to please the one man she could call her own.
But nothing, nothing was ever enough.
And a monster could never be loved.*

J.D.WM

1

Emilie Aeronius

7 september 1837

Het bloed op zijn mes weerkaatst het zonlicht wanneer hij het laat ronddraaien voor het raam. Zonder een krimp te geven veegt hij de druppels van zijn wapen. Het bloed spettert op de aanrechttafel.

Ik druk de truien die ik vastheb tegen mijn lichaam aan en scherm mijn zicht een beetje af van wat er gebeurt, in de hoop dat het zo zal weggaan. Maar het gaat niet weg.

Het bloed vormt waterige druppels op de stenen ondergrond. Ik adem net iets te luid.

‘Dag Emilie ...’ Hij kijkt me aan, de waanzin staat in zijn diepbruine ogen – getekend door gruwel en vermoeidheid – te lezen. Langzaam zet hij een paar stappen in mijn richting en houdt het mes in de lucht.

Ik zucht. ‘Frederik, stop met je onnozel gedoe en leg dat mes neer.’ Geergerd gooi ik de houten deur achter me dicht en leg de kleren op tafel.

Mijn broer lacht. ‘Oeh, volledige namen gebruiken. Stoer hoor. Wat is er, Emilie? Jaagt dat mes je na al die jaren nog steeds de stuipen op het lijf?’

Ik frons. ‘Nee, ik snap gewoon niet waar dat altijd goed voor is, bloed van onschuldige mensen vergieten. Wat hebben zij ons ooit misdaan?’

Mijn broer haalt zijn schouders op. ‘Hoe weet jij nu dat dit mensenbloed is? Ik kan evengoed een hert hebben vermoord.’

‘Frederik, we spelen niet mee in een sprookje van de gebroeders Grimm, geef toe dat je een burger hebt vermoord.’

Frederik grinnikt. ‘Dat is nu eenmaal mijn werk, de wil van de koning is wet, dat weet je.’

Nijdig vouw ik de kledingstukken op. 'En wat als hij opeens besluit dat ik dood moet? Of Helena? Ga je zijn wetten dan nog steeds volgen?'

'Emilie, je voortdurende gezeur over mijn werk wordt ongelooflijk irritant. Ik wil het er niet nog eens over hebben.' Hij draait zich weer om en veegt het resterende bloed van zijn mes.

Ik zucht. 'Waarom niet? Wil je niet toegeven dat je ons zou vermoorden, of ga je er dan misschien een extra premie voor vragen?'

Frederik bestudeert me. 'Emilie, als de koning jou dood wilt, dan zal je ook sterven. Als ik het niet doe vindt hij wel een andere huurmoordenaar.'

Hoe vaak heb ik hem al niet gewaarschuwd dat dit werk hem ooit in de problemen zal brengen? Heeft de Ridderoorlog van 1832 niet genoeg beschadigingen achterlaten? Ik staar naar de brandwonde die over zijn rug slingert en wrijf zelf over het litteken dat over mijn zij kronkelt. 'En toch blijf ik het niet snappen waarom je voor dit werk gekozen hebt. Je gaat me niet vertellen dat bij het bespreken van je ideale baan op school 'huurmoordenaar' uit de bus is gekomen.'

Frederik zucht geërgerd. 'Ik wist niet dat jouw favoriete baan *moeial* is.'

'Rico!'

'Emmi!'

Ik deins terug en houd abrupt mijn mond. Pruilend bekijk ik de vuilbruine truien op tafel, die ik heb laten openvallen. Hoe moet ik die in Inara's naam weer mooi opvouwen?

'Boe!' fluistert er iemand in mijn oor.

Van schrik laat ik de wol, die ik wanhopig slecht opplooid, uit mijn handen vallen en draai me wild om.

'Lieve goden nog aan toe, Emilie. Je maakt het me soms gewoon te gemakkelijk!'

Ik bestudeer de jonge vrouw die achter me staat en vaag op mij lijkt. Dezelfde vurige blik en een grijns van oor tot oor.

Mijn grote zus Helena gooit haar zwarte paardenstaart over haar schouder. 'Kom, ik zal je helpen.' In een galante beweging neemt ze de trui van de grond en vouwt hem op.

'Helena, je moet niet veel moed verwachten van Emilie vandaag. Dat heb ik zojuist al gemerkt.' Frederik speelt met zijn mes.

Helena fronst haar wenkbrauwen. 'Sinds wanneer gebruiken wij elkaars volledige voornamen?'

Ik haal mijn schouders op, wrijf door mijn bruine haren en haal er een paar klitten uit.

'Broertje!' Helena schrijdt naar Frederik en omhelst hem innig. Haar

oog valt op zijn mes. 'En, wie moest je vandaag vermoorden?' vraagt ze alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Frederik haalt zijn schouders op. 'Een boer die zijn graanprijzen had verhoogd, niets bijzonders. Hij bood ook niet veel weerstand. Ik kon hem gemakkelijk neersteken. Recht door zijn hemd. En bloeden als een rund, je had er moeten bij zijn.'

'Boeh, geen gevecht. Wat is daar nu leuk aan? Probeerde hij dan tenminste te vluchten?'

'Jongens! Willen jullie je moordtactieken ergens anders gaan bespreken alsjeblijft!'

Helena en Frederik staren me verstomd aan.

'Je zou toch gaan denken dat ze dit ondertussen al gewend is?' zegt Helena tegen Frederik.

Ik zou hen het liefst willen wurgen. 'Voor jullie is moord en geweld de normaalste zaak van de wereld, voor mij niet. Dus hou erover op!'

Helena slaat haar arm om Frederik. 'Heb je dat gehoord, broer? We mogen niet meer over ons werk praten wanneer Emilie erbij is.'

Ik schenk haar een veroordelende blik. 'Wie gebruikt hier nu de volledige voornaam, Lennie?'

Mijn zus haalt haar schouders op. 'Kijk niet naar mij, ik volg de sfeer die in huis hangt.'

Ik trek een wenkbrauw op.

'En vandaag is de sfeer dat wij niet over bloed en geweld mogen praten wanneer Emilie thuis is,' mompelt ze erachteraan.

Frederik veegt het stof van zijn mes en grinnikt. 'Dan kunnen we dat nooit meer doen. Emilie gaat nooit naar buiten.'

Ik sla mijn armen over elkaar. 'Ik ga toevallig wel naar buiten.'

Frederik lacht honend. 'Emmi, alsjeblijft, de enige plaatsen die jij buiten dit huis hebt bezocht zijn school, de markt en ma's kleermakerij. Jij bent nog niet eens in Nicolas' huis geweest.'

Ik zet een stap dichterbij en struikel bijna over de tafelpoot. 'Moet dat dan?' vraag ik stoer.

Mijn broer lacht betweterig. 'Voor hetzelfde geld is jouw beste vriend net zo'n psychopaat als Lennie en weet je dat niet.'

Mijn zus slaat Frederik in het gezicht.

'Wie is hier de psychopaat? Ik ben tenminste geen huurmoordenaar!' roept ze hoog. Ik hoor zo aan haar dat ze niet echt boos is. Anders zou ze wel wat harder roepen.

Ik blaas mijn wangen bol. Daar gaan we weer.

'Jij bent hier de spion van ons beiden!' kaatst Frederik terug.

'Wat wil je daar nu weer mee zeggen?' moppert Helena. Ze trekt haar wenkbrauwen op en vouwt haar armen voor haar borst.

Frederik kriebelt Helena in haar zij, ze schatert het uit. Hij duwt haar op de grond, ze beginnen te stoeien en al schreeuwend starten ze een gevecht.

'Komaan Helena! Vecht eens terug! Heeft Batuhan je nu niets geleerd?'

Bij het horen van de naam van haar vroegere gevechtsleraar trekt Helena een wenkbrauw op en deelt ze een stevige klap uit aan mijn broer. Die was wel uit gemeente woede ...

Ik zucht hoorbaar. 'Jongens, ga eens ergens anders de avonturier uithangen alsjeblieft!' Ik sla mijn handen ten hemel wanneer mijn broer en zus naar me opkijken.

Frederik kruipt van mijn zus af en helpt haar recht.

Ik ben zo niet in de stemming voor die twee vandaag.

'Kom, Rico, we zullen erover ophouden, voor we de woede van de stiekeme spion in Emilie Acronius op onze hals halen.'

Ik frons en sla gade hoe Helena haar ravenzwarte haren losmaakt. Mijn zus droomt ervan dat we samen op missie gaan, ooit.

'Ik ben niet van plan in jouw voetsporen te treden, Lennie. Geef het op. En daarbij, spion zijn is toch niets voor mij.'

'Dat ga je nooit weten als je het niet probeert!' zegt ze zangerig. Ze maakt er zelfs een klein dansje bij.

Ik besluit haar te negeren en probeer me terug te concentreren op die vervloekte truien.

Helena zucht medelevend en schuift een stoel naar achteren. 'Maar goed, vertel eens,' ze ploft neer op de stoel en pakt een kledingstuk van mijn stapel. 'Hoe was het op de markt vandaag?'

Ik zucht. 'Zoals gewoonlijk, druk. We hebben goed verkocht.'

'Daar gaat ma blij mee zijn.'

'Nu ja, we hebben alles verkocht behalve deze prullen hier.'

Helena pakt er nog een van de stapel en houdt hem voor haar lichaam. 'Ja, dat snap ik. Hier wil ik nog niet dood in worden gevonden.'

Ik schrik als Frederiks mes de wol doorboort en hij de kleding voor zijn neus houdt.

'Ik dacht eerder dat het dekens waren, hier zit niet eens een vorm in!' schatert hij uit.

'Alsof jij zo goed kan naaien!' Ik verwacht elk moment vuur uit mijn hoofd te zien komen.

‘Rustig aan, Emmi! Ma heeft gewoon veel mooiere dingen gemaakt dan dit, dat is alles,’ verdedigt hij zichzelf.

Ik leg het hoopje dat een opgeplooid trui moet voorstellen weg. Uit mijn ooghoeken merk ik dat Helena de bol wol zuchtend van mijn stapel haalt en hem opnieuw begint te plooiën.

‘Goed, dat mag je denken. Maar zeg het niet tegen ma, dat zal haar kwetsen.’

Frederik laat de wol van zijn mes glijden en kijkt schuldbewust naar de grote scheur die het wapen heeft achtergelaten. ‘Te laat ...,’ mompelt hij.

Met grote ogen staar ik naar de kleding die Frederik zonet vakkundig verpest heeft.

‘Emilie, ma is een volwassen vrouw, die kan wel tegen een stootje,’ kalmeert Helena me.

Ik pruts boos met de truien en gooi er een tegen de deur. ‘Hoe weet jij dat nu, de enige conversaties die ma voert zijn met haar domme elfjes ...’ Ik zwijg abrupt, in de wetenschap dat ik zonet een grens heb overschreden. Ma’s gekheid is een verboden onderwerp bij ons thuis.

‘Emilie, genoeg!’

Ik schrik van Frederiks luide stem die door het huis schalt en van zijn mes dat kletterend op de grond valt. Het geluid van metaal op steen weerkaatst zo hevig dat mijn zus en ik uit het lood zijn geslagen.

‘Jij bent nog te jong om te beseffen wat die wanen met haar doen! Zeker nu pa weg is! Jij besepte niet wat die man betekende voor haar. Hoe zou jij reageren als je zielsverwant opeens stierf?!’

De stilte die daarop volgt is zo lang dat het me pijn doet.

‘Pa is niet dood.’ Helena vecht tegen haar tranen.

In mijn maag vormt zich een knoop die zich altijd maar strakker en strakker aantrekt. Ik heb mijn grote zus nog nooit zien huilen.

‘Lennie, ik weet dat je het er moeilijk mee hebt, maar ooit ga je moeten inzien dat pa dood is.’ Frederik klinkt gevoelloos. Alsof hij onze vader nooit gekend heeft.

‘Pa is niet dood,’ herhaalt Helena. Haar onderlip beeft.

Probeert ze zichzelf nu te overtuigen?

Frederik zet zich op zijn hurken en grijpt Helena bij haar beide schouders vast. ‘Lennie, papa komt niet terug. Niet! Begrepen? Ofwel kan je hier liggen janken als een klein kind, ofwel zoek je samen met mij naar zijn moordenaar en wreek je zijn dood. Aan jou de keuze.’ Hij legt een hand onder haar kin en laat haar hem aankijken. Zijn duim aait over haar wang.

Helena haalt zwaar adem en staart hem dan stoïcijns aan. ‘Het is goed.

Ik accepteer dat ma de elfjes heeft verzonnen om pa's afwezigheid te compenseren. Maar hij is niet dood.'

Geschokt staar ik naar Frederik. Hij werpt me een geruststellende blik toe en raapt zijn mes van de grond.

'Wat jij wilt,' murmelt hij. 'Emilie. Ik zeg het je nog eens. Hier wordt niet meer over gesproken. Niet met ma, niet met Nicolas, zelfs niet met ons. Begrepen?'

Ik knik snel en Frederik haalt zijn beschuldigende vinger weg. 'Eet ma mee vandaag?'

Helena schudt zachtjes haar hoofd.

Hij zucht. 'Goed, wie zorgt er dan voor het eten?'

Helena staat op. 'Ik doe het wel.' Haar altijd stralende glimlach blinkt op haar gezicht en alweer verbaas ik me erover hoe snel ze haar emoties kan uitschakelen. Dat zal nodig zijn in haar werk, zeker.

'Emilie, ruim de tafel af wil je.'

'Maar de kleren ...,' sputter ik zwak tegen.

Ze schenkt me een waarschuwend blik en geeft een hoofdknikje naar Frederik, die zijn mes slijpt.

Zonder tegenstribbelen sta ik op en leg de truien op ma's bureau. Ik open de tekenmap die daar ligt. Hij is gevuld met houtskooltekeningen, gefascineerd ga ik zitten. Verschillende elfjes dwarrelen rond op het papier. Ma heeft ze zelfs namen gegeven. "Fae", staat er bovenaan een tekening. Fae heeft bloemen in haar lange haren en een halsketting om. Ik herken het wapenschild.

18 mei 1832 ten tijde van de Ridderoorlog

De robuuste muren jagen me angst aan. Al veel geruchten zijn rondgegaan over deze loods, maar niets kon me ooit voorbereiden op wat er hier staat. Hier en daar zijn stukken uit stenen muren geslagen. De talloze aanvallen hebben hun sporen achtergelaten. Ik huiver als een streep bloed wordt weerkaatst door het zonlicht. Een kleine schittering aan mijn voeten trekt mijn aandacht. Het gouden juweel draagt een familiewapenschild. De adder kronkelt om de randen en een grote M siert het midden. Een bruine vogel fladdert langs mijn hoofd en landt op de schouder van de eigenaar van het amulet. De man zucht diep. Het leed dat die familie moest doorstaan kan niet onder woorden worden gebracht.

'Emmi!'

Van schrik sla ik de tekenmap dicht en kijk schuld bewust naar Frederik.

'Emilie, hoe vaak heb ik je al gezegd dat je van ma's spullen moet afblijven?!' zegt hij berispelend.

'Het spijt me, Rico ...,' mompel ik. Ik sta op, schuif de stoel weer in zijn oorspronkelijke positie en ga languit op het vloerkleed liggen. De geur van verbrand vlees bereikt mijn neus en ik zucht. Frederik weet toch net zo goed als ik dat Helena niet kan koken?

We eten konijn. Helena heeft het vlees half laten aanbranden, maar aan Frederiks blik maak ik op dat ik er geen opmerking over mag maken. Met lange tanden eet ik mijn vlees op. Het lukt me zowaar om Helena te complimenteren met haar kookkunsten. Je kan het sarcasme er zowaar van horen afdruipe.

Frederik werpt me een dodelijke blik toe. Wat is er toch aan de hand met hem? Normaal doet hij nooit zo tegen ons.